

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחי' אייזנברג

ללמד! לא רק ללמוד

הרב חיים ברובנדר

שמי חיים ברובנדר. נולדתי בברוקלין, ניו יורק, בשנת תש"א (1941), בתקופה בה הייתה ברוקלין מרכז גדול של פעילות יהודית. למדתי בבתי ספר של הזרם הדתי המתון המכונה האורתודוקסיה המודרנית, בישיבת פלטבוש - הן בבית הספר היסודי והן בתיכון - ואחר כך המשכתי את לימודי בישיבה יוניברסיטי, שם גם הוסמכתי לרבנות. בשנת תשכ"ה (1965), אחרי חתונתי, עליתי לארץ ישראל, שם המשכתי את לימודי האקדמיים באוניברסיטה העברית וקיבלתי תואר דוקטורט בתחום השפות השמיות. בזמן שהות בארץ, חשתי שאני נמשך יותר ויותר ללימוד התורה, ובהמשך גם להוראת התורה, ולמעשה, בזה אכן עסקתי כל חיי.

הסיפור שאני עומד לשתף כעת התרחש בשנת תשכ"ז (1967). כאמור, אשתי מרים ואנכי התגוררנו אז כבר בארץ, אך הגענו לניו יורק לביקור. על אף שלא היינו חסידים, החלטנו לבקש להיפגש עם הרבי מליובאוויטש, בגלל שרצינו לבקש את ברכתו. בשעתו, הבינו כבר כולם שברכה מהרבי זהו משהו ששווה להתאמץ להשיגו, ואשתי רצתה באופן מיוחד ברכה לילדים, מאחר שטרם זכינו להיפקד - וכך נקבע לנו מועד ליחידות.

שעת היחידות נקבעה לשעה שלוש לפנות בוקר, שכן באותם ימים, הרבי היה לומד ומנהל את ענייניו במשך כל היום, ורק בלילה היה מתפנה להיפגש עם אנשים.

כאשר נכנסנו למשרדו, נדהמנו לראות את הסדר המושלם ששרר בו. שולחן העבודה שלו - שולחן רחב ממדים למדי - היה נקי לחלוטין. לא הייתה עליו אפילו פיסת נייר אחת. כמדומני שספר תהלים היה מונח על השולחן, וזהו זה.

נראה היה שאין שום עניינים בלתי גמורים במשרדו. לאנשים בדרך כלל יש שולחן עבודה שעמוס בספרים פתוחים, מכתבים ומסמכים אחרים - כל מיני דברים שמצביעים על כך שהם באמצע עניין כזה או אחר. אבל

אצל הרבי לא היה דבר. הכל היה מסודר. לא היה שום סימן שהעיד על כך שהוא בילה שם שעות על גבי שעות, בכל יום ויום, והנפיק היקפים אדירים של חידושים תורניים - שזה, למעשה, היה עיסוקו העיקרי. לא היה שם דבר שיכול היה אפילו לרמוז על כך.

הרגשתי שזה כאילו שהרבי מבקש לשדר מסר מסוים: "כרגע, אין בעולמי דבר מלבד שני האנשים היושבים כאן ועכשיו לפניי".

זה באמת די הדהים אותי.

הרבי החל לשוחח אתנו ביידיש, ומאחר שגם אני וגם מרים מבינים יידיש, זוהי השפה שבה המשיכה והתנהלה השיחה כולה. הדבר המעניין היה שהרבי לא פתח ושאל, "מה אתם רוצים?", או "מה מטרת הפגישה שלנו?" במקום זאת, הרבי שאל לשמותינו, התעניין מניין באנו, במה אנו עוסקים... שאלות מעין אלו.

כאשר הזכרנו שאנחנו מתגוררים בארץ, ביקש הרבי לשמוע יותר פרטים. סיפרתי לו שלפני שנתיים עלינו ארצה, ושאתי לומד בכולל בירושלים.

«

לבעלי תשובה אמריקנים, שזה עתה החלו את צעדיהם בחזרה אל יהדותם. שמה של הישיבה היה "ישיבת המבחר". אולם, אף שפתיחת הישיבה עברה בקלות וללא בעיות, לא שיערתי מראש את המאמצים שיידרשו כדי להמשיך ולקיימה. הייתי קצת תמים בקשר לכך.

בגלל הסוגיות הכלכליות, עברנו בסופו של דבר לאפרת - הנמצאת במרחק מה מירושלים - ושם הצלחתי להמשיך להחזיק את הישיבה עוד כעשרים וחמש שנה, עד לפרישת. כך יצא שלמעשה קיימתי בדיוק את מה שהרבי ביקש ממני. הוא הרי ביקש שאעזוב את ירושלים ואקים בית מדרש ללימוד תורה במקום שבו לא היו ישיבות - וזה בדיוק מה שקרה בסוף.

במחשבה לאחור, מה שהרבי אמר התברר למעשה יותר כניבוי מאשר כמתן עצה. זה לא רק שהוא אמר לי, "יהיה זה טוב אם תעשה כך וכך...". הוא בעצם רמז, "זה מה שאתה הולך לעשות".

אין לי שום דרך לדעת בוודאות מה בדיוק הייתה כוונתו של הרבי. אך ברור לי שזו בהחלט אפשרות, שכן הרבי לא נהג להשחית מילים לריק.

ובאשר לברכה לילידים, אשתי הרתה זמן קצר אחרי אותה יחידות, ובסופו של דבר נולדו לנו שישה ילדים. אז הנה, גם כאן רואים שמילותיו של הרבי לא היו לריק.

הרב חיים ברובנדר הוא מייסדה של ישיבת המבחר, מדרשת לינדנבאום ושל הישיבה המקוונת WebYeshiva.org. הוא רואיין בביתו בירושלים בחודש אדר תש"ע (2010).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש" (1950) — אלפי יהודים מרחבי ארה"ב וקנדה התאספו על שדרות איסטרן פארקווי ללווייתו של הרבי הקודם. לפני הטמנת הארון בבית העלמין מונטפיורי שבשכונת קווינס, הכריז הרבי, "... הקבורה היא על תנאי שאם נלך לארץ ישראל, לא נלך בלעדיך...". "א" בשבת

1 ימי בראשית, עמ' 77

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

"היכן אתם גרים?", שאל הרבי.

"בקרית משה", עניתי, כשכוונתי לשכונה הירושלמית.

"באיזה רחוב?" התעניין הרבי.

כעת, כולם יודעים שכף רגלו של הרבי מעולם לא דרכה בארץ ישראל, כך ששאלה זו נראתה מעט תמוהה בעיניי. זה בערך כמו שמישהו ישאל, "אה, אתה גר במונגוליה! באיזה רחוב אתה גר?", כאילו שזה בכלל משנה משהו.

אבל, מתוך נימוס, עניתי לרבי, "אנחנו גרים ברחוב ריינס מספר 13".

ואז הרבי שאל, "האם חנות הירקות עדיין שם?"

ברגע הראשון לא היה לי מושג על מה הרבי מדבר, אבל מרים הבינה מיד למה הוא התכוון. "כן!", היא אמרה, "יש למטה חנות ירקות, בקומת המרתף".

לא האמנתי למשמע אוזני!

כולם ידעו לרבי יש זיכרון טוב, כולם ידעו שהוא זכר כל מיני פרטים שאנשים בדרך כלל אינם זוכרים. אבל, לזכור שיש חנות ירקות ברחוב ריינס 13 בקרית משה, כאשר הוא עצמו מעולם לא ביקר בירושלים, מעולם לא ביקר בארץ ישראל - זה היה בעיניי לגמרי יוצא מגדר הרגיל! בהמשך השיחה שאל אותי הרבי מה הן תכניותיי לחיים, לעתיד.

למען האמת, לא היה לי מושג מה אני מתכנן לעשות, משום שהייתי די מרוצה מהמצב בו איני עושה דבר מלבד לימוד התורה. זה היה בסדר גמור מבחינתי. וכך גם אמרתי לרבי.

אך הוא אמר לי, "ראה, לא די בכך שאתה רק לומד תורה - עליך גם לְלַמֵּד תורה... עליך להקים מקום שבו יוכלו אנשים שלא הייתה להם הזדמנות ללמוד, לשבת וללמוד תורה. עליך לעזוב את ירושלים וללכת למקום כלשהו שבו אין ישיבות, מקום שבו יוכלו באמת להיעזר בכישרונות שלך".

בתגובה עניתי לרבי, "אתה יודע, שהרבנים אצלי בישיבה, סבורים כולם שעלי להישאר במקום בו אני נמצא ולהמשיך ללמוד".

כאשר שמע זאת, חייך הרבי, ואחר כך הוא אמר, "הרבנים בישיבות לא תמיד צודקים, אז תחשוב על מה שאמרתי".

אני מצדי הבטחתי לעשות זאת.

בפועל, כאשר שבתי לירושלים, פתחתי ישיבה בירושלים

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015